MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Ropa ut: Så säger Herren!

"Om en väckelse ska kunna bryta fram, måste det träda fram människor som blir rösten av Honom som ropar, och bereder väg för Herren" Bibelstudium av Arne Imsen sidan 5-9

Om kriget kommer

Hur ska vi som kristna agera om kriget kommer?
Ta del av erfarenheter från trossyskon som just nu lever mitt i konflikten i östra Ukraina.

Reportage av Emanuel Johansson, sid 14

Efterlängtat vatten. Lugansk, östra Ukraina.

Nr 2 ● 2017 ● Årg. 12 www.midnattsropet.se Sprides fritt!

Hoppets budskap till

Hoppets budskap till en dödsmärkt värld - så var temat för påskhelgens samlingar på Bällsta missionscenter. Och påskbudskapen om Jesu försoningsdöd och uppståndelsekraft aktualiserades på ett mäktigt sätt. Särskilt i samband med dophögtiden på påskdagens kväll, då tre ungdomar lät döpa sig till Kristus. Farmor Majkens och pappa Bennys vittnesbörd om sin tacksamhet över att Minou beslutat sig att följa Jesus, publiceras här. Också Fredrik och Linda Boman uttryckte sin tacksamhet till Gud över att två av deras flickor, Lovisa och Natalie, valde att gå dopets väg.

Vittnesbörd

Majken Jacobsson:

- Jag har fröjdat mig hela veckan

Jag har gått och fröjdat mig hela veckan över ett bibelord som kommit till mig. Och det är att förlåten i templet är rämnad. Därför kan vi ha dop i dag!

Jag ska nu läsa ur Petrus första brev:

-Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader. I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som är förvarat åt er i himlen. Med Guds makt blir ni genom tron bevarade till den frälsning som finns beredd och skall uppenbaras i den sista tiden. Gläd er därför, om ni nu en kort tid måste utstå prövningar av olika slag. Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig. Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fastän ni ännu inte ser honom, tror ni på honom och jublar över honom i obeskrivlig, himmelsk glädje, då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era själars frälsning (1 Petr 1:3-9).

Jag lyckönskar flickorna som nu vill gå denna väg i dopet! Det kan komma många svårigheter. Men be Jesus om att bli döpta i den helige Ande, så får ni Hjälparen. Det är viktigt att ha honom på vägen.

Tack käre Herre Jesus Kristus för vad du har gjort för oss. Tack för att vi får fröjda oss i din frälsning. Tack att du snart kommer och hämtar oss. Tack för dessa flickor som du har frälst. Tack att du har uppenbarat dig för dem. Tack för att de får gå denna väg med dig Jesus. Du ska ta hand om dem och bevara dem i dig, ifrån alla faror. Jag lovar och prisar ditt underbara namn. Tack för församlingen. Tack för att vi har denna möjlighet att få samlas i ditt namn, Jesus. Tack för att du upplivar och värmer våra hjärtan, så att vi kan värma andras hjärtan. Jag tackar dig för allt. Amen. ■

en dödsmärkt värld

Vittnesbörd

Benny Jacobsson:

- Titta bara på Jesus!

När man tar körkort så säger ofta handledaren till eleven: Titta långt fram! För du kör dit du tittar. Jag tänker på att om vägen är smal och porten är trång, så är det ännu viktigare att kolla rakt fram mot målet därframme, för att inte köra fel. Jesus sa att han är vägen, sanningen och livet. Om han är vägen, så måste vi titta på honom. Alltså bara titta på Jesus. Det finns så mycket som vill korsa vår väg och få oss att titta på annat.

Det var en evangelistsyster som sa i ett möte för längesedan att den största frågan människan bör ställa sig är: Vad gjorde du med Jesus i livet? Det har jag inte glömt. Det har ringt inom mig sen dess: Vad gjorde du med Jesus? Bland allt annat som sker i livet kommer alla att få en chans att ta ställning till honom. Det här är väldigt allvarligt för det blir så oerhörda konsekvenser, redan här i tiden, och sedan för evigheten.

Det känns väldigt bra att min dotter nu vill döpa sig, och hon har själv kommit till insikt om det. Hon har börjat fråga, och det har inte varit några påtryckningar. Hon har läst bibeln – ja mer än jag! Varje kväll ligger hon och läser bibeln och ställer frågor. Det verkar vara ett mycket genomtänkt beslut. Och så ska det vara. Man ska veta vad man satsar på.

Om dopet är början, så vill jag påminna om en sång som talar om vad det leder till om man håller ut; vad slutmålet blir! ■

”I himlen är det många ting jag längtar att få se, av skönhet som allt annat övergår. Men då jag når det landet och i härlighet framstår, jag önskar att se Jesus först av allt.”

Vittnesbörd

Anne-Lie Widén

Att väl förvalta tid och pund

Jag är glad att vi kan samlas så här och påminnas om vårt hopp – om vår Frälsare som är så god mot oss. Varje dag växer längtan hos mig att Jesus ska komma igen. Tänk att vi för evigt ska få vara hos Jesus en dag. I evig frid och evig glädje. Det är så stort. Men vi är fortfarande kvar på jorden, för vi har ett arbete att utföra. Vi har en kallelse att vinna människor för Gud. Han vill att alla människor ska bli frälsta. Av bara nåd får vi vara kvar för att vi ska föra andra människor till Gud. Jag vill läsa en vers från Psaltaren 90:12:

-Lär oss inse att våra dagar är räknade, så att vi får visa hjärtan.

Det gäller att vi, som det sägs i en sång: ”...väl förvaltar tid och pund.” Jag måste erkänna att jag har slösat bort så många timmar på den här jorden, men vill inte att det ska fortsätta på det sättet. Jag vill dö bort från mig själv och att Jesus ska leva i mig – och inte längre jag. Jesu tillkommelse är så nära. Den är närmare nu än när vi vaknade i morse. Den är närmare nu än när det här mötet började. Tiden dras ihop; varje dag är det så många människor som skördas för evigheten. Vi har ett otroligt stort ansvar som Gud har gett oss. Men han har också lovat och sagt: ”Inte genom någon människas styrka eller kraft ska det ske, utan genom min ande.” Vi måste verkligen bli fyllda av Guds Ande den här sista tiden. Det är också Guds vilja. ■

MIDNATTSROPET

REDAKTION
Berno Vidén
berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)
Stina Fridolfsson
stina.fridolfsson@midnatts-ropet.se
Emanuel Johansson
emanuel.johansson@mid-nattsropet.se
Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2016
ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Maranataförsamlingens plusgiro: 44 10 05-6

Hemsida:
www.maranata.se
E-post:
info@maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER
Hemsida:
www.maranata.se (Media)
E-post:
bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!
Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen:
Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134,
161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Efterreformatorisk kyrka eller väckelserörelse

Text: Berno Vidén

Sverige präglades under 1900-talets början av dynamiska väckelserörelser. Under det så kallade reformationsåret, till minne av Luthers reformation, verkar både den Romerska katolska kyrkan och det Lutherska världsförbundet vilja radera bort den delen av historien. Med hjälp av kyrkopolitiska manifestationer och pompa och ståt inbjöds påven till Lund och Malmö för att tillsammans med Sveriges biskopar och andra kyrkliga företrädare inviga reformationsåret. Nu är det dags för nästa steg.

Den tidigare så föraktade och bibelförankrade Pingstväckelsen har under några decenniers tid neutraliserats till oigenkännlighet. Rörelsen äger idag knappast någon beröringspunkt med sina egna tidiga rötter. Det tidiga budskapet var Kristuscentrerat och uppmanade till uttåg från Statskyrkan och dess falska frälsningslära. Synen på barndop, ordinerat prästerskap, nattvard, konfirmation etcetera gjorde det omöjligt för en övertygad pingstvän att vara en del av Svenska kyrkan. - Utanför lägret! ljöd parollen.

Pingstväckelsen växte numerärt, och från att ha varit en andlig maktfaktor med Kristus och församlingen i fokus, med ett tydligt budskap om församlingens hållning till samhälle, partipolitik och synen på Jesu snara tillkommelse, förvandlades den successivt till en integrerad del av det omgivande samhället. Anpassningsförmågan gick hand i hand med politiska framgångar och kyrkoreligiöst inflytande. Med god hjälp av lockande statsbidrag blev man snart en erkänd kulturell enhet med taburetter i ekumeniska sammanhang och en plats i den ekumeniska organisationen Sveriges kristna råd.

Den 29 maj 2017 är det annonserat ”högtidsgudstjänst” i Uppsala domkyrka då ärkebiskop **Antje Jackelén** och pingströrelsens ledare **Daniel Alm** ska ”dialogpredika”. Arrangör är Sveriges kristna råd som i sin presentation av mötet kallar pingströrelsen för en ”efterreformatorisk kyrka” vars relation till moderkyrkan behöver bättras på. Mötet är ”ett viktigt steg på försoningens väg”.

Cirkeln sluter sig. Väckelserörelsen som bröt med Svenska kyrkans makt har profilerat sig som kulturkyrka och har avancerat långt i sitt återtåg in på den stora världskyrkans arena. Kyrkan före, under eller efter reformationen spelar inte längre någon roll. Allt sammansluts i *en* enhet där tiden före reformationen, då den Romerska kyrkan regerade, hägrar mest.

Vad handlade då reformationen om och vilka avgörande frågor ledde till att även den Lutherska kyrkan kom att betecknas som en kyrka man borde ta avstånd ifrån? Först och främst var det troheten mot Herren Jesus Kristus och bibelordet. Man verkar ha glömt att det fanns ett stort avfall och ett enormt maktmissbruk som orsak för de samvetsgranna väckelserörelser som växte fram. Förföljelsen från kyrkans sida mot läsare och vederdöpare var grym men som både historia och nutid lärt oss; förföljelsetider är väckelsetider.

I och med att kyrkan förlorade politisk makt tappade man också kontrollen över folket. Metoderna fick bytas ut. Istället för förföljelse lockades nu frikyrkorna tillbaka till moderkyrkan. Det stora ekumeniska mötet i Stockholm 1925 var historiskt. Redan då var inriktningen mycket liberal och anpassningsbar.

Under kyrkans tidiga historia var det uteslutet att en präst skulle kunna lära ut något utanför kyrkans bekännelseskrifter. Där var **Nathan Söderblom** banbrytande. Han var inte bara en förgrundsgestalt inom den ekumeniska rörelsen. Han var också befriad från Skriftens auktoritet. Han förnekade Jesu gudom och såg på bibelns under som religiösa begrepp. Fysiska under som Jesu jungfrufödelse och hans uppståndelse från de döda ansågs vara sagor.

Pastor Alms predikokollega Jackelén har som bekant samma liberala syn på bibliska sanningar. Svenska kyrkan bryr sig inte nämnvärt om teologi, utan det viktiga är enheten mellan kyrkorna och religionerna! Ta exempelvis det här uttalandet av ärkebiskopen: ”Det är självklart att muslimer och kristna ber till samma Gud. Jag tror att vi i framtiden kommer att inse att vi har mer gemensamt med troende i andra religioner än med dem i vår egen tradition.”

Väckelsens pionjärer har dött för de bibliska sanningar som nu redigeras bort i enhetens namn. Det är inte för intet som bibeln allvarligt varnar för det berusande skökovinet, det som gör att avfallet prisas och drar oss bort från en rätt kunskap om Jesus Kristus. Låt dig inte bedras av ekumenikens fagra ord. Det finns ingen biblisk uppmaning om att försonas med kyrkliga institutioner. ■

Katolicismen
– ändetidens fördärvbringande världsvälde

Bibelstudium av Arne Imsen 1997

Vi är mer eller mindre berusade av den romerska skökans vin, därför att vi inte har förstått att den guldbägare den i bibeln omtalade skökan håller i sin hand, är Guds eget ord. Det är med Guds ord hon gör sina stora framgångar. Men vi måste göra klart för oss vad denna guldbägare är fylld av. Det kan vi läsa om i det profetiska ordet.

De flesta har naturligtvis hört talas om katolicismen men vet ytterst lite om den. De känner till ett och annat om den katolska kyrkans dogmer och dess påvedöme. Den kunskapen har sin betydelse, men är definitivt inte det viktigaste.

Katolicitet är inte i första hand dogmer, utan en andemakt. Denna katolska ande gör att också de flesta protestanter är influerade så att de, utan att känna till det, har ett katolskt beteende, också i sitt gudstjänstliv. Var i Bibeln står det något om ordinerat prästerskap eller vigt kyrkorum? Är det nödvändigt för Guds verks framgång att det finns ordinerat prästerskap, eller en organisation som kallas kyrka eller menighet? Det vi betraktar som självklarheter och absolut nödvändigt för att över huvud taget bedriva verksamhet är inte ens nämnt i Skriften. Varifrån har vi då fått det?

Vad beror det på att vad väckelsefolkets pionjärgeneration förkunnade är bortglömt? Dock finns det skrifter som ger enkla och klara besked om vägen. De markerar klart och tydligt vad som skiljer nytestamentlig omvändelse- och frälsningsförkunnelse från den kyrkligt sakramentalistiska. Men sådant tas inte upp idag. De flesta märker inte heller att församlingarna är anfrätta av evolutionism och sakramentalism.

I Sverige finns nästan ett hundra tusen pingstvänner. Dessutom finns ytterligare skaror av andedöpta människor. Jag är övertygad om att allt som dessa människor beder om i sina gudstjänster; det som blivit ett mönster i hela deras gudsbild – andeutgjutelse över allt kött exempelvis – allt detta är Gud mera angelägen om att ge än vad de förmår att uttrycka i sina böner.

Varför är då verksamheten så trög och tung? Enorma insatser sätts in i väldiga projekt. Är det fel på teologin, organisationen, systemet eller personerna? Varför blir det så ynkliga resultat? Kan det till och med vara på det sättet att människor över huvud taget inte är intresserade av religiösa frågor? Finns det ingen längtan, finns ingen önskan om någon upplevelse som har med försoning och förlåtelse att göra?

Jag tror att människor har ett oerhört behov av orientering när det gäller frågor om frälsning, liv och evighet. Man kan inte befria sig från dem. Fastän vi har tekniska resurser som aldrig tidigare; TV, radio, medier, vi saknar knappt något då det gäller kommunikation. Församlingarna har också ekonomiska resurser, inte minst därför att till och med staten har sagt sig vara beredd att ge ganska stora bidrag. Ändå måste vi säga att resultatet är fruktansvärt magert. Det är alltså något grundfel. Finns det hos Gud? Hos oss? Eller finns det i världen?

Låt oss bli riktigt ärliga och några sekunder fundera över detta. Hur skulle kristenheten och den kristna församlingen se ut om alla kristna vore lika brinnande som jag? Lika andesmorda och visionära som jag? Lika offervilliga och disciplinerade som jag? Hur skulle Guds verk då se ut? Det vi kan konstatera och registrera med våra sinnen speglar vår egen slapphet, ljumhet, likgiltighet och tröghet. Vad är det som har påverkat oss? Det kan inte vara Guds Ord. Det kan inte heller vara någon

annans fel, utan jag måste söka orsaken i mig själv.

Om Herren Jesus Kristus fick bryta sig igenom vår vall av tröghet och likgiltighet och gripa tag i oss skalmänniskor och göra oss till kärnmänniskor; besegra slöheten, ljumheten, likgiltigheten, självupptagenheten, skulle det inte saknas brinnande evangelister. Anden är utgjuten, den är redan verksam. Frågan om vi tar emot den bestäms inte av någonting annat än vår överlåtelse åt Herren Jesus Kristus.

Överlåtelse är inte detsamma som att engagera sig i kursverksamhet, gå med i en kör eller satsa på filantropi, social hjälpverksamhet eller diakonalt arbete. På grund av de missförhållanden vi själva är orsak till får människorna en fullständigt förvrängd och förfalskad bild av Herren Jesus Kristus.

Gud vill väckelse och andeutgjutelse. Men kristenheten har inte tid. Vad är orsaken till att bönemötena och bibelstudierna avfolkas?

Gud vill väckelse och andeutgjutelse. Men kristenheten har inte tid. Vad är orsaken till att bönemötena och bibelstudierna avfolkas?

Det är nästan en sensation med ett vanligt väckelsemöte i vår tids kristenhet. Varför har man övergivit det som varit det typiska, kännetecknande och en absolut nödvändighet för andligt liv, expansion och tillväxt?

Man menar sig ha hittat någonting effektivare och bättre att engagera ungdomarna i. Det är bra med talanger och musiker till instrument och sång. Men det absolut främsta idealet är inte att många kan traktera instrumenten, men att var och en blir instrument för den helige Ande.

Målet för församlingen måste vara att nå fram till det som Skriften kallar en full förståndsvisshets hela rikedom. Bibeln talar om mänsklig visdom och Andens. Den mänskliga visdomen har sina metoder och erbjuder rika möjligheter, men den gör oss inte till andliga människor; gudsmänniskor. Den kan inte fostra fram evangelister, herdar och lärare.

Jag vill inte undervärdera den intellektuella kunskap, som man förvärvar genom studier, men den kvalificerar definitivt inte någon för uppgifterna i Guds rike. För det måste man bli brinnande i anden.

Det stora problemet i vår tid är inte vad de kristna *gör* utan vad de *underlåter* att göra.

Detta är klart och tydligt illustrerat i Jesu undervisning genom de som underlät att ta med sig tillräckligt med olja. Underlåtenhet. Jag var sjuk och i fängelse, men ni besökte mig icke. Underlåtenhet. Dessutom, då det gäller livsstil och form, så är inte det illegala och förbjudna de svåraste problemen, utan det tillåtna som vi missbrukar. Jesus har sagt klart och tydligt så att det inte kan missförstås:

Såsom människorna levde på den tiden - de åt och drack o.s.v. Det kan väl inte vara något fel att människor äter och dricker? De byggde och planterade. Här beskrivs allt vad människor tillägnade sig, och vad de underlät. De underlät att lova och prisa Gud såsom Gud. De upphöjde det som de själva hade skapat till Gud, ja, värre än så; människorna gjorde sig själva till Gud.

Många dukar under för sin egen fåfänglighet. Man bekämpar nazism och kommunism, och tycker sig stå för en god sak. Vi tror oss vara ideologiskt medvetna och upptäcker inte att vi är ockuperade och besatta av en makt, som är mycket värre än både nazism, kommunism och kapitalism; nämligen materialismen.

Den religiösa materialismen är vidrig. Den är *katoliciteten*. Den har sina dekorationer och symboler, sin gudsbild, sina löften och erbjudanden. Den vill sälja frid, glädje och salighet.

Om en väckelse ska kunna bryta fram, måste det träda fram människor som blir rösten av Honom som ropar, och bereder väg för Herren. Det behövs ökenmänniskor som avskilt sig och predikar trovärdigt, utan motsägelse mellan det inre livet och den yttre framtoningen.

Studera ökenprofetens diet, hans klädsel, hans skor, hans uppträdande. Hans uppenbarelse är ingenting som kittlar fåfängan, men han står där, avklädd och iklädd, fåordig, men med Guds Ord. Han är ingen artist, erbjuder ingen religiös cirkus.

Det saknas i vår tid en röst som förtar kraften av alla andra röster och budskap, en som bryter igenom sorlet, stimmet, stojet och leken. Herren kallar oss att bli redskap för Honom. Då måste vi göra sällskap med profeten ut i avskildhet. Där skolas vi för uppdraget. Inget seminarium kan ersätta Andens universitet, dit Herren sänder sina tjänare. Han gör det nu som han gjort i alla tider för att de skall bli redskap; rösten av en som ropar rakt in i tiden utan att spekulera i effekter.

Vår tids kristna söker allt annat än det som är livsviktigt. Det kan vara ting man upplever nödvändiga, men de är inte livsviktiga då de inte handlar om liv eller död, himmel eller helvete. Om inte evighetsdimensionen får prägla livet så saknar vi förmåga och kraft att övertyga eller tillrättalägga, intellektuellt eller religiöst.

Det blir alltmer modernt att ha dialog. Jag undrar ibland om det är fråga om att etablera dialog med självaste Satan, som förskapar sig till en ljusets ängel och uppträder som apostel. Vad är orsaken till att en så utombiblisk och hednisk företeelse som exempelvis New Age kan fylla människor totalt?

Egentligen är det ingenting nytt. Hednavärldens gamla gudar kommer igen i ny förklädnad. Parallellt med detta ser vi också att kristenheten är helt vanmäktig och tafatt - eller paralyserad och förtrollad.

Vi borde resa oss upp och profetera emot detta och med myndighet förklara vad det egentligen är. Inte ha dialog, men profetera. Inte tala om vad religionen har för synpunkter eller vad seminarierna har kommit fram till genom forskning och annat i den stilen. Vi måste ropa: Så säger Herren!

Det finns en plats, en skola, en pedagog

som kan hjälpa oss fram till denna tjänst. Undervisningssalen heter fortfarande Övre Salen. Och universitetet heter Andens universitet. Vapnet som erbjuds är Andens svärd, Guds Ord.

I Jeremia 48:10 heter det: *Förbannad vare den som försumligt utför Herrens verk, förbannad vare den som dröjer att bloda sitt svärd*. Vilket språk! Vem är detta adresserat till? Och vem är det som talar? Det är ju förfärliga ord. Ungefär som ordet i 1 Korintierbrevet 16:22: *Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad.*

Sammanhanget i Jeremia 48 handlar om Moab. Israel skulle rikta sitt svärd mot sina kusiner. Vad var det för speciellt med Moab? Det visar sig att fienderna var väldigt nära. De utövade inte bara sitt inflytande, utan berövade också Guds folk intagna territorier. De ifrågasatte Israels identitet, berövade dem deras integritet och tog precis allt det som hade betydelse och värde för dem som folk.

I Psaltaren 137 möter vi uttrycket:

> - Vid Babels floder, där sutto vi och gräto, när vi tänkte på Sion. I pilträden som där var hängde vi upp våra harpor. Ty de som höllo oss fångna bådo oss där att sjunga, och våra plågare bådo oss vara glada: ”Sjungen för oss en av Sions sånger.” Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land? Nej, om jag förgäter dig, Jerusalem, så förgäte min högra hand sin tjänst. Min tunga låde vid min gom, om jag upphör att tänka på dig, om jag icke låter Jerusalem vara min allra högsta glädje.

Detta är ett bibelsammanhang vi gärna stryker under med röd penna. Nog rör det sig i hjärtat när vi hör frihetsklockan ringa för fångar som blir fria. Och det är en realitet: Jesus kom och proklamerade frihet och gav oss rätt att tåga ut.

Men samtidigt finns krafter som verkar i en annan riktning. Jannes och Jambres var verkligen inte betydelselösa gestalter. De saknade inte möjlighet att påverka, styra och dupera. Deras uppgift var att göra under och därigenom förhindra Israels barns uttåg ur Egypten. Mose kämpade också med under och tecken för att göra uttåget möjligt.

Detta var alltså under samma tid, med samma övernaturliga krafter, men i olika riktningar. De motverkade och motarbetade varandra. Men styrkedemonstrationen gick mot sin kulmen. Det finns imitatörer, trollkarlar, som opererar också i vår tid.

Herrens vittnen proklamerar något som ofta är svårt att förstå för människorna, eftersom de saknar förmåga att överföra detta på det andliga området där det hör hemma.

> - Tänk, Herre, på Jerusalems dag, och straffa Edoms barn, dem som ropade: ”Riven ned, riven ned det ända till grunden.” Dotter Babel, du ödeläggelsens stad, säll är den som får vedergälla dig allt vad du har gjort oss. Säll är den som får gripa dina späda barn och krossa dem mot klippan.

Vad är det som skall krossas mot klippan? Vad skall dräpas? Varför är det nödvändigt att bloda svärdet ända till fästet? Den är säll som gör det, och den som underlåter detta är förbannad. Så står det skrivet. Appellerar detta till hämndgirighet och blodtörst?

Det är nödvändigt att gå till de bibliska källorna och ta reda på vad de säger, så att den andliga kampen inte blir skuggboxning och spegelfäkteri, inspirerade av världens svaga makter. Det är viktigt att göra vad Skriften lär oss, utrustade med den helige Ande, så att vi kan utföra det uppdrag som är nödvändigt för oss och hela mänskligheten, om vi ska få vara vet utan denna andeuppfyllelse.

Varför är många kristna så bleka och färglösa? Varför saknar de den hänförda blicken? Varför rör de sig så trögt; tvekar och dröjer på stegen när Herren bjuder oss att skynda fram till honom för att göra nya upplevelser?

Det är lärorikt att studera den heliga historien och då börja med Abraham. I första fasen hans relation till Tera. Han måste frigöras från hedendomen. Sedan måste Abraham frigöras från Lot – ljumheten. Från Ismael – köttet, och från Isak - Guds gåvor. När man gått igenom denna process under en trofast Guds ledning, då finns bara en kvar, och det är Gud själv. Den som söker Honom finner honom.

För att förstå sammanhanget och ha det rätta perspektivet, måste man lära av Israel i Egypten, Israel i öknen, Israel i landet, men också Israel i Babylon. Det är processer som enskilda kristna, men också Guds folk som helhet, får vara med om. Gud måste i varje tid ropa till sitt folk att gå ut till honom utanför lägret, för att bära hans smälek.

Då pingstdagen var inne kom överraskmed och befolka himlen.

Om inte evighetsdimensionen får prägla livet så saknar vi förmåga och kraft att övertyga eller tillrättalägga, intellektuellt eller religiöst.

I Apostlagärningarna läser vi:

> - När sedan pingstdagen var inne, vore de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade farit fram; och det uppfyllde hela huset där de sutto.

Inte bara hjärtana, men i hela huset fanns en himmelsk, förtätad atmosfär. De blev alla uppfyllda av den helige Ande. Det minimikrav himlen ställer är att alla i församlingen är uppfyllda av Anden. Uppfyllda med överflödsliv, uppståndelseliv för att inte proppa igen, hindra, bromsa, inte vara en ljum fläkt eller kallfront, utan bidra till värme i gemenskapen. Ingen har fått dispens så att han kan leva Kristuslivet utan denna andeuppfyllelse.

ningarnas Gud med dån från himmelen. Jag har en känsla av att vi reducerar det där till historia, men det är inte historia, utan en lägesrapport från det heliga kriget. Hur skulle lägesrapporten se ut om den helige Ande – inte vår propaganda eller våra medier – skulle beskriva de konferenser och möten som äger rum i vårt land?

Är Apostlagärningarna bara ett referat för att vi skulle bli informerade om vad som skedde i förstone, eller är det möjligen samtidigt en profetia så att Gud ger oss urpingstens mönsterbild? Jag tror att det finns en oändlighetsdimension där den helige Ande är. I en värld där orättvisorna tilltar återkommer man alltför ofta

till frågorna stor, större och störst.

Bibeln säger i sin beskrivning av den urkristna församlingen: ”Ingen hade överflöd, ej heller led någon brist.” Det gällde på både det andliga och fysiska området. Vi försöker med olika former av föreningsmodeller att övervinna problemen. Unga samlas på ett ställe, äldre på ett annat, det är mönster som gör att församlingen aldrig kommer tillsammans utan uppdelas i olika fack: Rika, fattiga, bildade, obildade, äldre, produktiv ålder, ungdom och barn. Jag tror att detta är en förfärlig synd som inte kan övervinnas genom extatiska möten eller lovsång.

Finns det möjlighet att komma fram till en klasslös gemenskap? Vi måste bloda svärdet till fästet och dräpa hindren; slå alla Babels barn som växer fram i församlingen - slå dem mot frälsningsklippan. Nu talar jag inte om den urkristna församlingen, utan om den yttersta tidens församling, som Herren skall upprätta i sin ursprungliga härlighet.

Jag tror att det kommer en ny epok för Guds församling, en tid med en ursprunglig livsstil med urkristna medel och en utomordentlig framtid.

Den urkristna församlingens liv präglades av att de var församlade varje dag med varandra. Gud vill, men vi har inte tid. Där ligger problemet. Vi har inte tid för evangelisation, inte tid för bön, bibelstudium, gemenskap och brödsbrytelse. Vi är upptagna med viktiga ting och tappar alldeles bort det livsviktiga.

I Apostlagärningarna följer kapitel på kapitel som skildrar församlingslivet. De går inte att skilja från varandra, utan hänger samman i perspektiv och sammanhang. Det längsta kapitlet i samband med pingsten och andeutgjutelsen handlar inte om tungotal, inte heller om helbrägdagörelse. Det är ett tal av en martyr, som identifierade sig med de heligas kamp för den allraheligaste tron, såsom sanningsvittne.

Stefanus blev inte martyr efter det att han dödats. Martyriet är ingen enstaka händelse, utan ett helt liv i obruten kamp i fiendeland för den tro som en gång för alla tider är överlämnad åt de heliga. Stefanus tal skildrar Israels historia. Han kände alltså väl till sin egen heliga historia.

Det är förunderligt hur den helige Ande informerar om urpingstens nyckelpersoner och viktigaste händelser. Andeuppfyllelsens manifestationer och konsekvenser var många, olikartade och omvälvande. Helbrägdagörelse för den lame, näpst mot skrymteriet med dödlig utgång, men det som ägnas det absolut största utrymmet, är trots alla övriga dramatiska händelser ett tal av en diakon, vars kompetens och kvalifikationer för uppdraget var att han hade gott vittnesbörd och var full av ande och vishet. Ett tal med genomslagskraft, som gav den heliga historien nytt ljus och ett nytt perspektiv.

Varifrån hade denne frimodige förkunnare fått sin kunskap och överbevisande förmåga, vilken akademi hade gjort honom så slagfärdig och träffsäker? Församlingen var hans universitet, den helige Ande rektor och apostlarna var pedagoger.

Stefanus fostrades i ett lärjungaskap långt bortom denna världens visdom och klyftiga män. Man kan ju fundera på hur detta tal skulle ha utformats om en religionshistoriker, psykolog eller en teolog hade framfört det i den aktuella situationen med dess fientliga miljö. Förmodligen hade då diakonen från Jerusalem aldrig blivit stenad. Himlen hade aldrig öppnats, Människosonen hade aldrig visat sig och någon förbön hade aldrig hörts från ett uppståndelsevittne ...

Stefanus sa slutligen: ”I hårdnackade män, ni står alltid emot den helige Ande, som edra fäder...” Har du hört en sådan predikan i vår tid? Kunskap ur den heliga historien applicerad på konkreta förhållanden, som var kända och ingen kunde förneka. Vartenda ord gick som en pil in i deras hjärtan. Sanning för sanning nitades fast, eftersom de plockades ut ur den heliga Skrift.

En styrkedemonstration där svagheten visade sig vara verklig styrka och döden vändes till livets triumf!

Många kristna i vår tid saknar kunskap och, vad ännu värre är, de saknar inriktning och vilja att få tag på kunskapen. De är historielösa och därigenom rotlösa. Därför är de också mediala och ett mycket lätt byte för vindarnas kast. De är religiösa på ett eller annat sätt, men absolut inte martyrer.

Vår generations kristna har rockmusik, drama och teater. Men de vet inte hur fäderna i väckelsens eld tog upp kampen mot nöjeslivet och världen. De kämpade med försakelsens ideal mot lyx och nöjen och blev en kulturprotest såsom jordens salt och världens ljus. Varför? Fanatism? Svärmeri? Sekterism? Isolationism? Eller någon annan idiotstämpel?

Människor i dagens kyrkor representerar ofta överklassen, klädda i sista modet. Titta exempelvis på bilparken utanför kyrkorna, så vet du en del om dem som sitter därinne och tillbeder! Men har de den kunskap som Stefanus demonstrerade att han ägde då han gick igenom den heliga historien? Var hade han skaffat den? Han hade inte fått den vid något seminarium. Den kunskapsmeddelelsen hade han mottagit i församlingen.

Vi kan hämta kunskap från vår historia. Reformatorerna, pingstpionjärerna, baptisterna. Det går nämna namn från Sverige, Europa, ja, från hela världen, där Herrens martyrer trätt fram. De nämns inte idag, utom en och annan gång när den ekumeniska rörelsen vill slå mynt

Den urkristna församlingens liv präglades av att de var församlade varje dag med varandra. Gud vill, men vi har inte tid. Vi är upptagna med viktiga ting och tappar alldeles bort det livsviktiga.

av deras kamp och ge sken av att dessa martyrer och troshjältar också var deras fäder – och bekransar deras gravar som arvtagare.

Vi är som Guds folk kallade att vara soldater i ett heligt krig. Vi ska tillbedja, vara tillsammans och upphöja Herren Jesus Kristus. Uppbyggas, men också väcka. Varje kristen bör profetera och gestalta hans budskap på ett sådant sätt att alla i vår omgivning börjar ana och förstå att evangelium inte bara är ett uppbyggelsebudskap, utan en provokation. Varje levande kristen har fått uppgiften att göra det kunnigt, med inspiration, med ett blodat svärd, med frimodighet vidta de åtgärder som behövs, nämligen att dräpa Babels barn.

Jag angriper inte alkoholister för att jag attackerar spriten. Det är likadant när det gäller katolicismen. Jag attackerar inte katoliker därför att jag attackerar kristenhetens största fiende; det teologiska system som berusar och förför.

Vi är mer eller mindre berusade av den romerska skökans vin, därför att vi inte har förstått att den guldbägare den i bibeln omtalade skökan håller i sin hand, är Guds eget ord. Det är med Guds ord hon gör sina stora framgångar. Men vi måste göra klart för oss vad denna guldbägare är fylld av. Det kan vi läsa om i det profetiska ordet.

Det är livsviktigt att skaffa sig högre och större kunskaper än fienden har, och det får vi genom Guds eget Ord och den helige Andes smörjelse. Den som inte har en profetisk skärpa och hög beredskap kommer att uppslukas av detta väl tillrättalagda budskap.

Katolicismen använder alla medel som den förfogar över för att få oss på fall. Här finns specialister och experter på alla områden - teologi, eskatologi. Budskapet är väl tillrättalagt så att det tjusar alla fem sinnena.

Stefanus hade kunskap om den heliga historien. Det kunskapen får man inte i något seminarium, för då går det snart fel. Låt oss gå till Andens universitet, avskilja oss och ta tid för det som är livsviktigt. Det finns källor att ösa ur, för Jesus säger att den helige Ande skall taga av mitt och ge åt eder. Han skall leda eder fram till hela sanningen.

- Låtom oss alltså gå ut till honom ”utanför lägret” och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden! ■

Vittnesbörd

Veronica Ureña:

- Ha Herren för ögonen!

Jag tänker på en kort bibelvers som jag läst ganska mycket, och det är Psaltaren 16 vers 8:

-Jag har alltid HERREN för ögonen, han är vid min högra sida, jag vacklar inte.

När vi sitter i möteslokalen tillsammans, är det ganska lätt att ha Herren för ögonen, eftersom ju det är syftet när vi samlas till möten. Det är en väldig styrka när vi kan samlas. Vi hjälper varandra att se på Jesus. Sedan, när vi skiljs åt och alla går hem till sina olika liv – sysselsättningar, jobb och vardagen, är det då lika lätt för oss alla – att alltid ha Herren för ögonen? Av egen erfarenhet kan jag säga att det är inte det hela tiden. Det är stor skillnad när man kommer tillsammans, och känner uppmuntran från varandra och styrkan när vi sjunger tillsammans. Men det är bra att påminnas om att alltid ha Herren för ögonen. Annars kommer vi att vackla. Och det tror jag vi alla känner – att vi vacklar ibland. För vi lever i en mörk värld, som är i den ondes våld. Om vi ska överleva i det här mörkret, så måste vi alltid se på ljuset. Annars kommer vi att vackla. Det är så bra att vi kan samlas och påminna varandra om att vi ska ha Herren för ögonen – även när vi skiljs åt. Amen. ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Väckelsepionjären Elisabeth Lundin:

- Det viktigaste är att Gud får säga sitt och att du svarar på kallelsen att följa Honom.

Elisabeth Lundin är 97 år och bor numera på ett äldreboende. Hon var en av pionjärerna som var med och startade Maranata i Örebro på 60-talet. Marita och Greger Leijonhufvud har tät kontakt med henne, och här berättar Elisabeth något om sitt liv.

Elisabeth brinner för evangelisationens sak och påminner om Jesu kallese: Gå ut!

Intervju: Marita Leijonhufvud

-Jag växte upp i Hjärsta i Örebro tillsammans med föräldrar, en syster och tre bröder. Mamma var troende men inte pappa. Redan som barn tyckte jag om att rita och måla. Min ena bror var också duktig att rita.

Det var många möten i Filadelfia på den tiden. Mamma tog med oss på så många möten vi orkade. Det var bibelstudier, sångövningar, bönemöten med mera. Ja, det var samlingar nästan varje kväll.

När du blev äldre, vad gjorde du då?

-Jag var 16 år när mamma blev sjuk. Det gick så långt att hon blev lam. Hon vårdades hemma hela tiden av mig och min syster Sigrid, tills hon flyttade hem till Jesus. Jag hade ett jobb på kexfabriken, men slutade där efter ett år och ville bara ta det lugnt. Fortsatte att gå på möten – det var mitt liv! Jag var så nyfiken och trivdes så gott i den andliga atmosfären.

-Jag och Sigrid var också ute och sjöng och vittnade om Jesus på ålderdomshem och i kapell. Jag fortsatte att rita och måla och som vuxen kom jag att kallas ”Länskonstnär”.

Gud gjorde ett helandeunder med dig – berätta!

-Hjärtat började krångla på mig och jag sökte läkarvård. Fyra läkare undersökte mig, men ledsna sa de att de inte kunde hjälpa mig. Jag magrade mer och mer. Men så kom vändningen. Man bad för mig och smorde mig med olja. Sedan blev jag friskare och friskare och det håller än!

Du har även skrivit artiklar i tidningar.

-Ja, i flera kristna tidningar, bland annat i en som hette Trosvittnet. Jag kom ihåg att jag så starkt fick ett budskap från Herren att skriva. Det kunde jag inte dra mig undan, och sedan skrev jag vecka

Elisabeth var med då Maranataväckelsen började. Bilden är från ett Maranatamöte på tidigt 60-tal.

efter vecka en tid. Det var på 60-talet.

Vad hände på 60-talet?

-Jag drog mig då undan mer och mer från de kyrkliga mötena, men ville gå djupare i frälsningen. Jag och åtta andra personer började då ha möten själva. Vi bad innerligt på knä och ropade till Herren om väckelse. Vi blev fler och fler och började kalla förkunnare, bland annat Arne Imsen. Väckelsen spred sig och man var tvungna att flytta till en större lokal, Folkets hus. Mycket folk strömmade till och Maranataväckelsen var ett faktum!

Har du något till sist att säga?

-Det finns ännu mer att berätta men det viktigaste är att Gud får säga sitt och att du svarar på kallelsen att följa Honom. Och lyd maningen att *gå ut!* ■

Såsom ljungelden

Appell av Bertil Fredriksson:

Den helige Ande har talat till mig om Jesu andra tillkommelse, och jag har blivit påmind om Matteusevangeliet kapitel 24. Vi läser där om hur lärjungarna gick till Jesus när han satt på Oljeberget.

-När Jesus sedan satt på Oljeberget och lärjungarna var ensamma med honom, gick de fram till honom och frågade: ”Säg oss: När skall detta ske, och vad blir tecknet på din återkomst och den här tidsålderns slut?”

Ja, det är en fråga som väldigt många ställer sig. Vad blir tecknet? Vad ska ske?

-Jesus svarade dem: ”Se till att ingen bedrar er. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de skall leda många vilse. Ni kommer att höra stridslarm och rykten om krig. Se då till att ni inte blir skrämda. Ty detta måste hända, men därmed har slutet ännu inte kommit. Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena platsen efter den andra (v 4-6).

Ingen av oss tycker väl att det här är några överdrifter eller något Jesus sa bara för att säga något. Nej, det här är precis vad som har skett och det är tecken på att vi lever i den yttersta tiden.

Jag minns när vi på 70-talet var ute och sjöng på Sergels torg och vittnade och proklamerade Jesu tillkommelse. Man trodde verkligen att Jesus skulle komma när som helst. Vi levde så nära – och jag minns när vi renoverade och satte in ett kök i vårt gamla hus i Bergslagen, så kom ett par Maranatasyskon och hälsade på. Då sa en av dem:

-Men ska ni verkligen sätta in nytt kök – nu, när Jesus kommer! Det var nästan otänkbart. Man levde som om Jesus skulle komma precis samma dag eller inatt eller imorgon. Det är så Jesus vill att vi ska leva. Därför säger han här, vi läser fortsättningen:

-Men allt detta är bara början på ’födslovåndorna’. Då skall man utlämna er till att misshandlas och dödas, och

Det står att såsom ljungelden syns från öster till väster, så ska Jesu tillkommelse vara.

ni kommer att bli hatade av alla folk för mitt namns skull (v 8-9).

”... ni kommer att bli hatade av alla folk för mitt namns skull...” Det var Israel. Det är precis vad som sker idag. Hela världen mobiliseras mot Israel. Det sker en upptrappning. Hatet odlas. Det är lika med församlingen. Jag tänkte på det när det nämndes om Pilgrimsskolans elever. Ja, jag har sju barn och de flesta har fått hemundervisning. Som om de inte skulle klara sig då de fått hemundervisning i församlingen. De är byggmästare, sjuksköterskor, socionomer och allt möjligt! Det borde göras reportage om hur det gått för dessa Pilgrimsskolans elever. Vart har de tagit vägen? De flesta är levande, brinnande kristna, tror på Jesus och väntar på honom! Halleluja! Det är ett faktum, att om vi predikar budskapet att Jesus kommer så får hela församlingen en helt annan inställning till tillvaron. Jag tycker det är så underbart att se det som står här:

-Då skall Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk skall jämra sig, när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet (v 30).

Jesu tillkommelse är inte något som ska ske i smyg! Du ska veta att Jesu tillkommelse ska hela världen se. Det står att såsom ljungelden syns från öster till väster, så ska Jesu tillkommelse vara.

- Men om den dagen eller stunden vet ingen något, inte himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern. Ty som det var i Noas dagar, så skall det vara vid Människosonens återkomst. Som människorna levde dagarna före floden: de åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting, förrän floden kom och ryckte bort dem alla - så skall Människosonens ankomst vara (v 36-39).

Jesu tillkommelse kommer att ske plötsligt! Jesu tillkommelse sker då människor är helt oförberedda! Men vi, som Guds folk, ska vara väntande och förberedda. Vi ska vara redo för att möta honom på en brusten sky. Och vi ska be till Gud att vi får med oss alla våra barn och släktingar. Gud vill en släktväckelse. Min mamma brukade säga: Jag står på ett löfte. Det är: ”Tro på Herren Jesus, så blir du med ditt hus frälst.” Det vill jag säga till er alla som har ofrälsta anhöriga och bönebarn. Stå på det löftet! För Jesus vill frälsa. Och han vill svara på bön på ett underbart sätt. Jag tror att vi ska få väckelse; en skördetid innan Jesus kommer. ■

Hemunde
debattera

Text: Berno Vidén

Europadomstolen kommer snart att avgöra hur tyska myndigheter behandlat en hemundervisande familj och nekat dem lagstadgade mänskliga rättigheter genom att utan rättsligt stöd med våld gå in i deras hem och omhänderta barnen. Domstolens utslag lär inte ha någon avgörande betydelse för Tysklands lagar men kan komma att tvinga myndigheterna att respektera hemundervisande familjers rättigheter.

När frågan lyfts upp på Europanivå lär även Sverige ställas till svars inför det totalförbud man idag infört. Familjer tvingas i exil eller åläggs att betala skyhöga vitesförelägganden, enbart för att de ser utbildning och fostran som en självklar del av föräldraansvaret. Trots den svenska skolans ständigt eskalerande kris fortskrider myndigheterna med att blunda för alternativa lösningar.

Hemundervisningen är idag världens snabbast växande skolform och blir alltmer uppmärksammad internationellt. Under den senaste tiden har Sveriges största morgontidning – Dagens Nyheter – öppnat sina spalter för frågan och flera personer har skickat in sina argument för och emot hemundervisning. Vi publicerar här ett urval korta citat. För mer läsning hänvisas till DN:s hemsida asikt.dn.se.

Huvudartikeln var skriven av en förälder som ifrågasatte svensk skolpolitik:

- Politikerna känner inte mitt barn. De vet inte vad som är bäst för mitt barn och de borde inte få fatta beslut åt mitt barn eller mig. Jag ber inte om bidrag för att hemskola mitt barn – bara friheten att ge honom det som känns absolut bäst. - - -

Men av någon konstig anledning har politikerna bestämt att jag får inte göra det. Jag kan följa ämnesplan eller läroplan och mitt barn kan göra prov för att visa att vårt sätt också fungerar.

Ge alla en chans. Alla barn lär sig olika. Det finns inte ett sätt som är rätt för alla. Låt oss få hemundervisning som ett val i Sverige.

En negativ reaktion undrar vad vi gör när vem som helst kan undervisa sina barn och vem som tar på sig ansvaret för en misslyckad hemundervisning:

- Kan vi fortfarande garantera att alla får likvärdig utbildning? Med hemundervisning har samhället avsagt sig ansvaret att förse barn med likvärdig utbildning.

Sverige bör byta ut skolplikten mot läroplikt

Jonas Himmelstrand, som också är ordförande för ROHUS,

rvisning
s i DN

Hemundervisningen är idag världens snabbast växande skolform.

en svensk hemundervisningsförening, bemöter kritiken:

- En debattör frågar sig vem som tar ansvaret för en misslyckad hemundervisning. Ansvaret för barnens utbildning ligger alltid ytterst på föräldrarna oavsett utbildningsform, MR-konventionerna kan inte tolkas på annat sätt. Evidensen visar vidare att barn mer sannolikt misslyckas i skolan än i hemundervisning. I Sverige har statsmakterna genom skolplikten tagit ifrån föräldrarna deras ansvar. Därmed är statsmakterna ansvariga för dagens skolsituation där 20–25% av barnen misslyckas i skolan. Möjligheten att hemundervisa är därför i hög grad i svenska föräldrars intresse.

\- - -

- De föräldrar som ändå väljer att hemundervisa sina barn i Sverige utsätts regelmässigt för långa socialutredningar och vitesutdömanden på 20 000–100 000 kr, trots att deras barn dokumenterat lär sig och utvecklas väl – oproportionerliga påföljder och emot all rättsetik. Följden är att svenska hemundervisande familjer nu flyr Sverige. De går i exil till framförallt våra nordiska grannländer som skolpolitiska flyktingar. Att de svenska statsmakterna behandlar ansvarsfulla medborgare på detta sätt är långt bortom anständighetens gräns. Det är ett brott mot de mänskliga rättigheterna. Svenska regeringen borde skämmas.

En annan skribent skriver följande:

- Dagens skolmodell med stora ålderssegregerade barngrupper som sitter tusentals timmar i ett klassrum och genomgår otaliga prov och bedömningar – den är ohjälpligt förlegad. Hur stor andel av högstadieeleverna har kvar en äkta nyfikenhet och vetgirighet? Visst kan lärare inspirera och försöka motivera. Men någonting väsentligt har redan gått förlorat när barnet inte kan påverka vad hen ska lära sig, och dessutom ska utstå diverse utvärderingar.

Skärmdump från DN.ÅSIKT där debatten pågått.

Ytterligare en skribent lyfte fram hemundervisning som en mänsklig rättighet:

- I augusti 2013 rusade 20 poliser och socialarbetare in i familjen Wunderlichs hus i Darmstadt. De tog med sig deras fem barn som då var mellan 7-14 för att ta dem till skolan. Familjens enda brott var att de hemundervisade. Tyskland är, tillsammans med Sverige, en av få demokratier som förbjuder hemundervisning.
I år kommer Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna att ta upp fallet med familjen Wunderlich. Då kommer vi få svar på om barn i Europa har rätt att vara tillsammans med sina föräldrar även på vardagar. Det borde vara en självklarhet, men unga är de sista att få de rättigheter som tas för givna av andra människor, så även i Sverige.

Även frågan om kollektivt lärande debatteras. En motståndare till hemundervisning skriver:

- Jag ser inte hur man kan skapa en demokratisk medborgare ur ett vardagsrum. Det krävs ett kollektiv, det krävs grupper och simuleringar. Och det finns nog de som skulle argumentera för att det finns skolor som misslyckas med sitt demokratiska uppdrag, men är det ens teoretiskt möjligt genom hemundervisning?

Argumentet bemöttes sakligt:

- Om man ser på länder där hemundervisning är ett lagligt alternativ så ser man att hemundervisare dessutom ofta skapar grupper och aktiviteter för barn i alla åldrar där de kan lära sig tillsammans. Det är inte så att man sitter instängd hemma och endast lär sig det som ens föräldrar kan och lär ut till en. När man inte är fast vid en plats och vissa tider, så som man är om man måste gå i skolan, så har man många fler möjligheter att utforska ”riktiga världen” – att besöka museum, gå på aktiviteter, roadtrips, föredrag, resor. Självklart beroende på barnens ålder och intressen! - - -
- År 2011 trädde den nya skollagen i kraft i Sverige, den som gör det omöjligt att hemundervisa här. Samtidigt är det ett växande fenomen över hela västvärlden, och så även i Sverige. Det är bara det att de som nu väljer att hemundervisa i Sverige inte längre är trygga här utan tvingas fly utomlands för att kunna ge sina barn den möjlighet som de upplever passar just deras barn och deras familjesituation bäst. I den åländska invandringsstatistiken syns det tydligt när vi fick den nya skollagen, och de har till och med ett eget namn för de svenskar som har flyttat dit för att söka friheten att välja själva – skolflyktingar! - - -
- I Sverige tycker vi däremot att det viktigaste är att barnen är i skolan, inte att de lär sig något när de är där. Detta är något som fascinerar mig, och jag brukar fundera på om det finns något samband med detta varje gång jag ser hur Finland ofta prisas internationellt som ett av de bästa länderna när det kommer till skola och utbildning, medan Sverige sjunker lägre för varje år som går. ■

Om kriget ko

Text: Emanuel Johansson

Hur ska vi som kristna agera om kriget kommer? I den här artikeln får vi ta del av några erfarenheter från trossyskon som just nu lever mitt i konflikten i östra Ukraina. Artikeln är inte ett försök att ge en heltäckande bild av kriget där, och de uppgifter som finns är hämtade från författarens helhetsbild av situationen.

”Om kriget kommer”, kallades det informationsmaterial som skickades ut i Sverige när det kalla kriget pågick. Hela världen var på helspänn, och myndigheterna gjorde vad de kunde för att förbereda samhället för en eventuell krigssituation. Nu är vi där igen.

Myndigheten för samhällsskydd och beredskap arbetar med detta och en av de föreslagna åtgärderna är just att sprida information av typen ”Om kriget kommer”.

Den senaste tidens oroligheter i världen har lett till en stor militär aktivitet världen över. Stormakterna vapenskramlar och maktdemonstrerar i områden där det för tillfället anses vara mer eller mindre legitimt att ödelägga, bomba och döda. För mediekonsumenten är det ibland svårt att förstå om till exempel kriget i Syrien står mellan regim, rebeller och islamister eller om det är Ryssland och USA som maktpositionerar sig.

På närmare håll har vi konflikten i Ukraina och den ryska annekteringen av Krim. Händelserna där har fått de svenska försvarsfrågorna upp på agendan. Politiker och försvarsexperter menar att säkerhetsläget kraftigt förändrats, vilket påkallar behovet av ett fungerande försvar. På kort tid har flera saker gjorts. Återmilitariseringen av Gotland, återuppbyggnaden av civilförsvaret och nu den allmänna värnplikten.

Med detta ställs vi som kristna inför frågor där vi måste ta ställning. Hur ska vi agera om kriget kommer? Hur skall de unga agera om en inkallelseorder dimper ner i brevlådan? En hjälp för oss kan vara att ta del av vittnesbörd från områden där det är krig just nu. Hans Lindelöw som följer en del av den kristna debatten på ryska fick se hur en ukrainsk troende bonde sökte svar på frågan när inkallelseordern kom. Vi tar här med några citat:

- Hur ska man som bonde i Ukraina reagera på kallelsen att ta värvning i armén? Och vad ska man göra där, vid fronten? Hur ska man göra med vapnen? Svara rakt på sak utan exempel och kringelkrångel. Kort och klart och välgrundat. Tack.

- Frid vare dig, Vacheslav!
Vad gjorde aposteln Paulus eller hans lärjunge Timoteus, om de fick inkallelseorder? Vad skulle Petrus göra vid fronten, och hur skulle Jesus Kristus själv hantera vapen?
- Hur handlade de kristna år 70 e.Kr, då det var krig mellan judar och romare – de deltog inte i det på något vis, utan flydde bara ur de belägrade städerna. Ingen känsla av patriotism, ingen känsla av nationellt medvetande kunde övertyga de första efterföljarna av Kristus att ta vapen i hand och ställa upp för Jerusalems eller Massadas försvar.
”Låtom oss alltså gå ut till honom »utanför lägret» och bära hans smälek. Ty vi hava här

Människor köar för vatten. Bilden är från Lugansk, östra Ukraina, 2015.

mmer

I Sverige har försvarsfrågorna kommit upp på agendan. Bland annat har värnplikten återinförts. På bilden ses försvarsminister Peter Hultqvist under ett besök i Pentagon, USA.

Uppbackad av världssamfundet rullar den Ukrainska armén mot fronten i eget land.

ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden” (Hebr 13:13-14).

Kristna är pilgrimer i denna värld. En främling i ett främmande land lever alltid med vissa farhågor, eftersom han befinner sig mitt ibland okända och ofta fientligt sinnade människor. Så måste också de kristna som lever i denna värld som i en främmande miljö, ta sig i akt för ondskefulla och gudlösa människor, för deras fördomar, idéer, deras önskningar och politiska ambitioner, och inte deltaga i deras dårskap. Krig är alltid dårskap, såväl försvars- som anfallskrig, och särskilt inbördeskrig.

Frågan som ställdes i början av konflikten i Ukraina fick här ett klart och rakt svar av en broder Oleg. Nu i år fanns samma fråga kvar på den kristna sajten, *твоя библия ”din bibel”*, men svaret hade uppdaterats och undertecknades nu av en broder Viktor:

- Det allmänna sociala momentet - behöver en stat i princip en armé och andra beväpnade organ? I denna syndiga värld är det tyvärr nödvändigt.

- - - Krig är alltid en tragedi. Tyvärr så omkommer också oskyldiga i det. De troende borde visa upp sådana karaktärsdrag som barmhärtighet, medkänsla och förlåtelse. Församlingen bör inte lära någon att döda, men att försvara den stad eller det land där man bor, det är naturligt och riktigt. Kan detta förenas? Det finns en principiell skillnad mellan angrepps - och försvarskrig.

- - - I händelse av en massomfattande mobilisering och inkallelse så tas också en människas specialiteter i beräkning. Det är bara förståndigt att se till att ha en skrivelse från församlingen. Som troende kan vi göra tjänst som sjukvårdare, kaplaner o.s.v. Det är en stor skillnad mellan att överhuvudtaget vägra varje tjänst, och att sträva efter att tjäna, men då inte med att döda, utan genom att rädda liv. En annan variant är fullt möjlig. Jag känner några troende människor som frivilligt kom för att hjälpa till med paramedicin (ett medicinskt arbete utan akademisk medicinsk utbildning) o.s.v.

- - - På det viset, även om församlingens officiella ståndpunkt är den att man inte bör deltaga i krigshandlingar, så är dock beslutet att bära eller inte bära vapen upp till vars och ens samvete.

Jag önskar Guds välsignelse och fred åt oss alla.

I det här svaret finner vi en del fina tankar, men ord som ”men att försvara” kan leda den frågande till helt andra slutsatser än den föregående texten. Spänningsfältet hamnar mellan det himmelska och jordiska medborgarskapet. Är vi pliktiga att ingå i ett totalförsvar, eller skall vi som Romarbrevet uttrycker det, *inte ställa våra lemmar i syndens tjänst?*

För att ytterligare belysa de här frågorna vill jag lyfta fram ännu ett vittnesbörd från det pågående kriget i Ukraina. Det är svårt att beskriva det oerhörda lidandet som pågår. Människor dör och över lag lider människor stora brister. I området finns många evangeliskt kristna. Hur går det för dem? Hur har de agerat inför allt som möter dem? Många av dem är bland de ca 1 miljon människor som flytt, antingen till andra delar av Ukraina eller till Ryssland. Det finns också uppgifter om att ett flertal av de evangeliska församlingarnas lokaler är konfiskerade och övertagna av de beväpnade grupperna i området. Men helt visst finns det troende kvar och här får vi alltså ett vittnesbörd från en broder från Donetsk under ett besök i Ryssland i september förra året.

- Idag är det svårt. Det är inte lätt i Donetsk. Det är hemskt. Att se beskjutningen, att se förstörelsen och genomleva allt detta. Men ibland är det som att tanken lyfts och du ser situationen i ett högre perspektiv, och du förstår att Gud råder. Och det vi har hamnat i har Gud tillåtit. Job visste inte varför olyckan kom i hans liv,

frun visste det inte, familjen visste det inte, inte hans vänner eller ens hans fiender. Men Gud ledde honom genom den vägen.

Idag, när du kommer hem och trycker på lampknappen och ljuset tänds, om det också kommer vatten ur kranen och kanske till och med gas i spisen, då är det en otrolig lyx, något högst ovanligt. Samhällena runt Donetsk har just nu inte haft vatten i snart fem månader. Människor går med hinkar för att få hem vatten att tvätta sig i, de går upp tidigt om morgonen för att hinna till de byar där det finns brunnar med drickbart vatten, eller så får de köa för att köpa dyrt flaskvatten. Det är den verkliga situationen. Idag är vi inne på den fjärde månaden när inga sociala utbetalningar görs, pensionärerna är helt utan sina pensioner. I vår region finns inte arbete att få tag på, många av de som hade arbete är friställda utan lön sedan många månader och de hör av sig till församlingen och säger: - Vi har ingenting kvar för bröd, mjölk o.s.v. Ni vet om att vi har ett arbete bland barnen, vi ser deras situation och försöker göra något, men det räcker inte till. Och idag är det inte bara folk på avstånd som har det så här, det handlar om våra närmaste, släkt och syskon i församlingen.

- Men det är inte tid att anklaga, om det är Ryssland, Ukraina, DNR eller LNR som är de skyldiga. Det är inte tid att skapa fejd, utan att hjälpa till att genomleva allt detta. Så här är situationen just nu, och vi talar om det här för att ni ska vara med och bedja, så att ni skall stilla era hjärtan och förtro de här problemen åt Gud. Gud vet varför han tillåtit detta och hur han skall leda oss igenom.

- Allt detta är helt nya erfarenheter för oss. Vi får omvärdera och värdesätta saker på ett helt nytt sätt. Vi har också snabbt fått lära oss att om vi sparat något, skaffat något till familjen, huset eller i livet, så kan detta försvinna helt plötsligt. Saker övergår till andra händer eller så förstörs de, bränns upp eller rivs. Det har blivit så att vi fylls av glädje, när dagen gått och vi ser att våra nära och kära fortfarande är i livet, vi är glada att församlingshuset fortfarande är helt. Vi blir glada när vi har kunnat sova i vår egen säng en hel natt utan att springa för att söka skydd i källaren. Det här är verkligen glädjeämnen som vi prisar Gud för. Detta för med sig en djup tacksamhet till Gud. Vi vill nu sjunga en speciell sång som heter: Gläds inte åt en annans olycka.

(Vittnesbörden ovan är fritt översatta från ryska)

Här får vi en inblick i situationen i östra Ukraina. Men vittnesbördet talar också om vilken hög moral en levande tro på Gud ger och hur viktigt det är att i de svåraste situationer kunna lyfta blicken och se tingen från ett högre perspektiv.

När det gäller konflikten i Östra Ukraina är desinformationen och de olika synvinklarna så förvirrande att ingen kan förbli opåverkad. Helt olika verkligheter trummas in beroende på vilken sida av informationskrigets frontlinjer man befinner sig. Den ene försvarar sitt land och skickar tunga artilleripjäser mot Donetsk och Lugansk. Den andre förfasas av att de styrande i Kiev så obarmhärtigt kan låta befolkningen lida och dras med i kampen för en utbrytning från ”fascisterna” i Kiev. En tredje blir inkallad från en avlägsen plats i det väldiga Ryssland och skickas för att strida mot en regim som sägs bekämpa den ryska minoriteten och riskerar att underminera den ryska värdegrunden. För alla sidor kan en oklar förkunnelse i de kristna leden resultera i att kristna bröder helt enkelt skjuter ihjäl varandra.

Men tack och lov så finns det syskon som fått klart för sig att det inte finns några kristna bomber. Det finns de som förmår att lyfta blicken och ställa sig utanför detta fasansfulla krigsmaskineri - även när det får konsekvenser.

Euromaidan är en del av bakgrunden till kriget i östra Ukraina. Bilden är från Kiev 2014.

Ryska pansarfordon ansluter till de proryska trupperna i Donetsk. Här har man sprayat en schablonbild med texten ”Gud med oss”. Bilden är från maj 2015.

Om vi nu återvänder till vårt land Sverige upplever jag att den tro detta kräver i många fall saknas. Den kristna hopen verkar ha allt för lätt att dras med i jordiska tankegångar, där vi börjar spekulera om goda och onda sidor, när i själva verket världens makter tillhör samma liga i kontrast till Guds rike. Vi behöver uppleva väckelse.

Guds ord uppmanar oss att vara beredda på svåra tider och situationer. *Be att ni inte måste fly under vintern.*

Vi har ingen garanti att inte också vårt land kan drabbas av en svår nöd och allvarlig kris. Tvärtom får vi lära oss av skriften att vi får räkna med att här i tiden gå igenom svår bedrövelse. Men vi äger också ett levande hopp som sträcker sig längre. Låt oss till sist påminna oss om löftet som gavs oss genom profeten:

- Ja, varje stövel buren under stridslarm och varje mantel vältrad i blod skall brännas upp och förtäras av eld. Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste (Jes 9:6).

Fridsfursten från Golgata, vår Frälsare och Herre Jesus, erbjuder sin frid till var och en som vill. Men det kommer också en dag då orättfärdigheten skall få sin rättvisa dom. Varje mantel, talar om ansvar och varje stövel talar om utförande. Vid synen på allt det fruktansvärda lidandet som orsakas av orättfärdigheten är vetskapen om att det kommer en dom också en tröst. Men till Guds folk i tiden är löftet att Jesus skall frälsa oss ut ur bedrövelsen undan den kommande vredesdomen.

Bed för Ukraina! Bed att vi blir bärare av den tro som håller genom allt. Maranata – kom Herre Jesus! ■

”Halleluja, opphøy Jesus!”

Emma Boman rapporterar

”Halleluja, opphøj Jesus! Han er konge i evighet!”
Så löd sången i de norska fjällen när vi i år hade vår skolungdomsvecka. Vi var runt 50 stycken, barn och vuxna i alla åldrar, som delade gemenskapen i en stor fjällstuga på trädgränsen. Dagligen samlades vi till enkla lärorika bibelstudium och underbara väckelsemöten fyllda med sång och vittnesbörd. I pulkabacken åktes det skidor, miniskidor och alla möjliga olika sorters pulkor, i hopp om att få den bästa tiden och därmed vinna förstaplatsen.
Jag bad några av deltagarna berätta hur de upplevt veckan:

Årets skolungdomsvecka hölls i Soleggens lägergård.

Barnen sjunger med stor inlevelse, Jörgen leder sången.

Alexander, 11 år, från Örebro.

Det har varit bra och jätteroligt, och vi har lärt oss lite från bibeln, och andra saker.

Vill du säga något till Midnattsropets läsare?

Det var väldigt kul att komma hit och jag tycker att andra borde komma också!

Linn, 15 år, från Stockholm.

Det här året var den trettonde gången jag var med. Första gången jag åkte med var jag ett år och då hölls det i Sverige. När jag var fem år gammal åkte jag med till sportlov i Norge för första gången.

Det har varit kul att vara med sina kompisar, kunnat leka och vara tillsammans. Och det har varit fina möten.

Jag kanske inte alltid har förstått allt, men det sätter sina spår. Senare i livet så kommer jag ihåg vad som sades på mötena och man förstår det mer. Jag har fått ”aha”-upplevelser!

Temat genom veckan, som jag upplevde det, var att komma ut med det glada budskapet om Jesus; att vi ska vara ljus i världen.

Rachel hade ett bibelstudium som jag tyckte var väldigt bra, hon pratade om att vi kunde vara små ljus i världen och att vi alltid ska göra det lilla vi kan. Och Samuel talade om att man måste bli liten i sig själv för att Gud ska kunna bli stor.

Det var inte lika mycket snö uppe i bergen som det brukar vara, men det gick att åka i pulkabacken. Men jag vann inte en enda gång! Första året det händer...

Vi åkte långt pulkatåg nedför backen och vi ramlade av hela tiden, men det var kul!

Vad vill du säga till Midnattsropets läsare?

Jag vill uppmuntra läsarna att sätta Jesus i fokus. Han är en säker grund att bygga på. Dessa sportlovsveckor har betytt mycket för mig. Man lämnar verkligen vardagen och samlar sig för att fokusera på Jesus. Bygg ditt liv på Jesus fasta grund!

Gideon, 6 år, från Åland.

Det har varit roligt och jag har vunnit tävlingar. Det var roligt när vi gick ut och fiskade, och jag har lärt mig några nya sånger och lite andra saker.

Vill du säga något till de som läser tidningen?

Man ska i alla fall tro på Gud och inte be till avgudabilder, för det är ju inte bra!

Sandra Michelle, 10 år, från Dal i Norge.

Det allra sista mötet var roligast för då sjöng vi nästan bara. Och mötet när Rachel talade om att man ska göra det lilla man kan var bra.

Vad skulle du vilja säga till någon som inte är frälst?

Jag skulle säga att de kan komma på möte hos oss. Då får de höra om Jesus! ■

Ett klart budskap

”Och om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?”

Undervisning av Morgan Lindroos

Den senaste tiden har det varit väldigt turbulent i världen – även i Sverige, med terrordådet som hände. Genom detta aktualiserades något som har legat på mitt hjärta en längre tid, och vi läser först ifrån första Korintierbrevet 14:8:

> -Och om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?

Paulus talar om tungotalet i det här sammanhanget, men det finns flera dimensioner här.

Vi befinner oss i ett skärpt världsläge. Syrienkonflikten som ständigt nämns i nyhetsrapporteringen, det är meningsutbyten mellan Ryssland och USA; det är terror, främlingsfientlighet, svajande ekonomi – allt möjligt vi läser om varje dag.

Vi säger ofta, och vi vet, att världen är på väg att nå sitt slut. Allt som sker är tidstecken, och man följer via nyheterna allt som händer. Något jag tänkt mycket på är hur man rapporterar i media, och jag har lagt märke till några saker. Exempelvis efter terrordådet nyligen i Stockholm, då många krönikörer skulle säga sin mening om det hela. Jag har läst uttalanden i några media och vill citera ett par.

Först Ingvar Persson, Aftonbladet:

> - Men han har inte kunnat rubba det svenska samhällets grundvärderingar. Han har inte kommit åt anständigheten, framtidsplanerna eller vår respekt för varandra.

En annan var biskop Eva Brunne:

> - Vi viker inte en tum från de värderingar som bygger vår demokrati, öppenhet och allas lika värde.

Det här är väldigt typiskt för hur man talar i media idag. Man pratar mycket om attackerna på demokratin, öppenheten, toleransen, allas lika värde och kärleken. Det talas så mycket om kärlek. Det får man naturligtvis ha förståelse för.

Man förstår ju såklart att samhället inte vill vika sig för terrorismen som drabbar oss och sprider skräck. Men frågan är ju om man verkligen har förstått de grundläggande problemen som finns i vårt samhälle. Och vad är det egentligen som den islamiska staten och andra militära och våldsamma grupperingar och ideologier i världen attackerar?

Etablissemanget vurmar väldigt mycket för ”demokratiska värderingar”, alltså ”öppenhet”, ”tolerans” och ”kärlek”, ”allas lika värde” etc. Man behandlar det som om det är något fast och orubbligt. Man använder dessa termer, som egentligen är väldigt vaga. Det är svårt att greppa vad man egentligen pratar om. Jag tänker speciellt på uttrycket ”demokratiska värderingar”. Det tar man alltid fram. Det tror jag man har gjort när det gäller Maranata också. Vi står tydligen inte för ”demokratiska värderingar”. Då undrar man ju vad det är för något. Jag har försökt hitta någon definition på det här. Det finns vad jag kunde se inte någon riktig definition på demokratiska värden och värderingar. Vad är det för något? Demokrati betyder ju folkstyre. Folkstyres-värden, måste det betyda. Det ska väl vara värden och värderingar baserade på vad folk tycker, eftersom det handlar om att folk ska få välja. Om värdena grundar sig på det folk tycker, alltså människors subjektiva åsikter, då är det problematiskt i allra högsta grad.

Värden och värderingar handlar om etik och moral som är väldigt viktiga saker. Det är det hela vårt rättssystem grundar sig på. Utan etik och moral skulle människan vara likvärdig med djur, för djuren har ingen moral. Du kan inte ar-

Resultatet blir att de så kallade ”fasta” demokratiska värdena och värderingarna ändrar sig våldsamt med tiden. Det som är rätt och riktigt idag är fel och fullständigt oacceptabelt imorgon.

restera ett lejon och kräva böter eller sätta det i fängelse på moraliska grunder för att ha dödat en zebra. Det vore inte rationellt, det kan nog alla skriva under på.

Gud har lagt in ett samvete i människan, och det får vi tacka honom för. Men tyvärr är samvetet formbart. Vi människor kan bli, och blir hjärntvättade. Det säger man om oss också; att religionen hjärntvättar oss. Men sanningen är att det finns ingen människa på jorden som inte är hjärntvättad. Vi formas av vår omgivning, oberoende om vi tycker om det eller inte. Vi kan inte säga att vi inte är hjärntvättade – i högre eller mindre grad. Frågan är om vi är hjärntvättade av sanningen eller med något som inte är sant eller rätt. Eftersom samvetet är formbart och människor blir hjärntvättade så är det farligt. Vi vet att människan i sig själv är egoistisk, egocentrisk och ond.

Därför är ”demokratiska värden och värderingar” egentligen något av det farligaste som någonsin uppfunnits. Eftersom den egoistiska och onda människan ska börja bestämma själv.

Jag förespråkar inte diktatur eller anarki. Men problemet är att det handlar om andemakter i vår värld och i vårt samhälle.

Ett av de kraftigaste vapnen som finns för dessa andemakter att operera, är media.

Alltså tidningar, internet, sociala medier, böcker, filmer, tv-serier, radio – allt är med och formar oss. I större eller mindre grad är de med och bidrar till hjärntvättning.

Det intressanta är att etablissemangets opinion förändrar sig med folket och folket förändrar sig med opinionen. Resultatet blir att de så kallade ”fasta” demokratiska värdena och värderingarna ändrar sig våldsamt med tiden.

Det som är rätt och riktigt idag är fel och fullständigt oacceptabelt imorgon. Vi ser hur strömningarna går genom tiden. Medias värden ändrar sig med folkopinionen och folkopinionen med media. Det går som i en cirkel. Då förstår man hur farligt det här är.

Man kan invända:

”Men varför lever vi så gott i Sverige då? Varför har vi inte rena vilda västern här i Sverige då? Demokratin kanske inte är perfekt, men det funkar ju hyfsat i alla fall?” eller ”Men vad är alternativet då? Diktatur? Anarki?”

För församlingen är det här en ickefråga. Det här politiska samhällsengagemanget är inte vad vi ska hålla på med.

Eftersom alla människor helst vill leva i fred och göra vad de har lust med så är väl kanske demokrati det bästa alternativet för dem. Men kom inte och säg att det är något fast och orubbligt som består. Och säg inte att bara gott har kommit ut från demokratin.

Vi vet att det är de kristna värdena som har färgat vårt samhälle och gjort medmänsklighet och kärlek till dygder i samhället idag.

Demokratin - ”folkstyret” - däremot, har fött fram många vedervärdiga saker, exempelvis aborträtten och dödshjälpen. Man har brutit ner familjeinstitutionen, man lever i självförgudning och egoism. Får människan bestämma själv så vill hon bara sitt eget bästa. Hon vill helst vara sin egen lag. Hon vill inte ha något som säger att det hon gör är fel. Vi ser i samhället att det är populärt att vara egoistisk och egocentrisk. Jag tar hand om mitt eget liv – min karriär och mina intressen. Det är vad livet handlar om. Det är naturligt att det blir så när människan sätter sig själv högre än Gud och blir sin egen lag.

Något annat som slår mig med alla uttalanden som görs och samhällets ställningstagande i stort i fråga om terrorn och allt annat fruktansvärt som händer i vår värld, är att man ofta säger:

Vi är starka! Vårt samhälle är starkt! Vi kommer att övervinna det här! Jag är stolt över Sverige idag! Terroristerna kan inte slå ner oss!

Jag hörde i radio, Stefan Hector, chef vid Nationella Operativa Avdelningen, säga:

”Vi kommer aldrig att ändra vår livsstil.”

Vi ska alltså inte låta något komma hindrande i vägen, så att vi tvingas ändra vår livsstil!

Ödmjukheten är helt frånvarande. De flesta av Sveriges medborgare inser inte att man borde göra bättring. Man ser inte tidstecknen i vår tid. De är många, men man förstår dem inte. Människorna i vårt land är förblindade; de har förhärdat sina hjärtan, och sätter sin lit till sig själv istället för till Gud.

I Bibeln har vi ett exempel i Jona kapitel 3, där Jona kommer till Nineve och predikar Herrens ord.

> -HERRENS ord kom för andra gången till Jona. Han sade: ”Stig upp och bege dig till Nineve, den stora staden, och predika för den det budskap jag ger dig.” Då steg Jona upp och begav sig till Nineve enligt HERRENS ord. Men Nineve var en stor stad inför Gud, tre dagsresor lång. Och Jona

Vi vet att det är de kristna värdena som har färgat vårt samhälle och gjort medmänsklighet och kärlek till dygder i samhället idag.
Demokratin - ”folkstyret” - däremot, har fött fram många vedervärdiga saker.

gick en dagsresa in i staden och predikade och sade: ”Om fyrtio dagar skall Nineve bli ödelagt.” Och folket i Nineve trodde Gud och lyste ut en fasta och klädde sig i säcktyg, från den störste till den minste av dem. När budskapet nådde kungen i Nineve, reste han sig från sin tron och lade av sin mantel och klädde sig i säcktyg och satte sig i aska. Sedan utropade och förkunnade man i Nineve enligt kungens och hans stormäns befallning: ”Ingen människa får smaka något, inte heller något djur, vare sig av nötboskapen eller av småboskapen. De får inte föras i bet eller vattnas. Både människor och djur skall klä sig i säcktyg. Må var och en ropa till Gud av all kraft och vända om från sin onda väg och från den orätt han gör. Vem vet, kanske vänder Gud då om och ångrar sig och vänder sig från sin vredes glöd, så att vi inte förgås.” När Gud såg vad de gjorde, att de vände om från sin onda väg, ångrade han det onda som han hade hotat att göra mot dem, och han gjorde det inte (Jona 3).

Här har vi ett exempel på hur man borde reagera, när man ser de tydliga tecknen av vad som sker i världen. Man ser varningssignalerna som kommer hela tiden. Jag vet inte riktigt på vilket sätt man borde reagera, men det man märker är att det inte finns någon ödmjukhet hos folket, man vänder sig inte till Gud, man vill inte ha något med honom att göra. Istället börjar man tala emot Gud. Allt av Gud förkastar man – ofta i religionens namn – istället för att vända sig till honom och göra bättring. Jag tror att Gud skulle höra den bönen som han gjorde med Nineve den gången.

Gud är barmhärtig mot den som vänder om och gör bättring. Sveriges folk är ovilligt att göra det.

Det är också störande när man ser de här ”kärleksmanifestationerna” som hölls i Stockholm efter terrorattacken. Jag såg en bild på tiotusentals människor samlade till kärleksmanifestation på Sergels torg. Man känner att det är väldigt mäktigt. Man samlas; nu ska vi krama om varandra och komma igenom den här chocken tillsammans. På ett sätt kan det kännas bra. Men det finns en annan aspekt på det här. Jag läste ett uttalande från en journalist jag tyckte var bra sagt:

Johanna Fränden, Aftonbladet:

- Olika länder reagerar olika på terror, men över tid ersätts nästan alltid den initiala värmen och öppenheten med något annat. Tonläget växlar upp i debatten, extremistpartier gynnas i opinionen och blickarna på bussen blir vaksamma. Det återstår att se hur bra Sverige står pall för livet efteråt.

Församlingen ska inte försvara, stå upp för, eller minst av allt, dyrka demokratin. Vi ska predika evangelium för världen. Det handlar om att visa på en annan väg, ett annat rike som inte vacklar.

Det ser så fint och rörande ut i början på sådana här manifestationer. Budskapet om att stå tillsammans. Men det är ju ett faktum att Europa blir mer och mer främlingsfientligt för varje dag. Den inställningen kommer inte att mildras genom vad som hänt nu. Det kommer att bli värre. Många varnar för det.

Det intressanta här är ju att det att vara invandrarkritisk inte är politiskt korrekt i media, men däremot i de som man benämner mindre utbildade samhällsgrupperna; där är det hellre politiskt korrekt att vara invandrarfientlig. De invandrarkritiska partierna vinner mark i hela västvärlden, och man ser hur opinionen förändras.

Jag tror att främlingsfientligheten allt mera kommer att bli politiskt korrekt. Det har hänt förr, och jag tror att det kan ske igen.

Det är beklämmande att märka att så många av dem som drivs med i de olika främlingsfientliga och invandrarkritiska strömningarna i vårt land är kristna.

Man försvarar invandrarfientligheten med t ex bibelställen som Apostlagärningarna 17:26 – ett känt bibelord:

- Och han har av en enda människa skapat alla människor och folk, för att de skall bo över hela jorden. Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo.

Det använder man för att försvara sin invandrarkritiska inställning. Man säger också att globaliseringen är en stor del i utvecklingen mot det Antikristliga världsväldet som kommer. Dessutom är det inte bra för landets ekonomi, och vi ska bevara de kristna värden vi har, etc.

Vi har också en annan grupp av kristenheten, som ska vara mera politiskt korrekt, som följer med i etablissemangets opinion; kärlek, öppenhet, demokrati och tolerans, etc. Så de olika strömmarna i samhället har verkligen kommit in i kristenheten också.

Mycket av det man säger är helt korrekt. Gud har fastställt gränser för nationer av en orsak. Globaliseringen är ett led i utvecklingen mot Antikristligt världsvälde. Och kärleken, alla människors lika värde och öppenheten till människor är grundläggande saker i den kristna tron.

Problemet är att vi kristna ju inte är kallade till att förbättra världen.

Jag tror att församlingen och alla individer i församlingen måste vara väldigt vaksamma när det gäller att låta sig involveras och uttala sig med tanke på politiken och det som händer i vår värld. Det är lätt att man hamnar i fällan att börja använda världens tänkesätt och terminologi när det gäller stora frågor om storpolitik, terrorism, krig, främlingsfientlighet etc.

Mitt budskap idag är inte att förespråka någon form av statsstyre. Nej, den sortens politik är irrelevant för församlingen. Vi behöver inte ha något att göra med det. Som det står i Romarbrevet 13:1-2:

- Varje människa skall underordna sig den överhet hon har över sig. Ty det finns ingen överhet som inte är av Gud, och den som finns är insatt av honom. Den som sätter sig emot överheten står därför emot vad Gud har bestämt, och de som gör så drar domen över sig själva.

Vi förstår här att det är Gud som har kontrollen.

Församlingen ska inte försvara, stå upp för, eller, minst av allt, dyrka demokratin. När man pratar om demokrati i media, kan det verka det som om man pratar om en gud! Politiker och media pratar om demokrati – som om en avgud! Vi som kristna ska inte stå för detta. Vi ska predika evangelium för världen. Det handlar om att visa på en annan väg, ett annat rike som inte vacklar. Det står fast. Ett annorlunda rike som består av rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande. Det är det riket som kommer övervinna allt ont i världen, för det är evigt.

Som Guds församling i den här tiden måste vi ha en klar vision. Det är mitt böneämne. Vi måste kunna tyda tiden vi lever i, och vi måste bli det här klara ljuset i mörkret som vi ska vara. Vi kan läsa vad Jesus sa:

-Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset. Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen (Matt 5:14-16).

Ljuset ska lysa klart, inte dunkelt. Vår trumpet ska ge en tydlig signal.

Församlingsgemenskapen är otroligt viktig, inte bara för oss själva utan också för dem utanför. Vi läser i Johannesevangeliet kapitel 13, där Jesus talar om kärleken:

- Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar” (v 34-35).

Vi läser också i Johannes kapitel 17, Jesu översteprästerliga förbön:

- Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de skall vara ett, liksom vi är ett: jag i dem och du i mig, för att de skall vara fullkomligt förenade till ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och har älskat dem så som du har älskat mig (v 21-23).

Vi är kallade att vara ett. Därför är den här enheten och kärleken så viktig. Inte bara för oss, den är viktig för världen, så att den får se klart det här ljuset som vi är.

Församlingens enhet är väldigt viktig.

De här bibelverserna har ofta blivit väldigt missbrukade. Man använder dem för att ingå gemenskap med sådant man inte borde ha gemenskap med. Det ska inte vara en enhet mellan alla världens kyrkor och läror, det är ett världsligt tänkesätt. En sådan enhet kanske gör kyrkorna stora i världen, men i anden är redan de verkligt kristna i världen ett. Vi behöver inte någon organisatorisk enhet med olika grupper i världen.

Nej, den lokala församlingen på en plats ska vara enad i kärlek och i lära. Vi läser vad Paulus skriver i första Korintierbrevet 1:10:

-I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att ni alla ska vara eniga i det ni säger och inte låta splittring finnas bland er, utan stå enade i samma sinne och samma mening.

Det är viktigt att inte ha världens tänkesätt!

Varför skulle man tillåta alla slags främmande läror som kommer in, om det inte vore för att göra församlingen stor och mäktig? Det finns ingen annan orsak. Men vi ska inte vara stora i den här världen. Låt gemenskapen vara liten, det viktiga är att den är byggd på sanningen.

Vi läser också i Paulus första brev till Timoteus 3:15 att Guds församling är sanningens pelare och grundval här i tiden.

Till slut några frågor vi måste ställa oss själva som församling:

Är vi ett klart ljus i världen?

Ser människor Jesus i vår församling?

Lever vi det liv vi menar oss leva?

Som individer måste vi också fråga oss:

Är vårt liv och vårt tankesätt genomsyrat av Guds ord eller av världen?

Det finns ett liv värt att leva, det finns en väg som leder rätt och det finns mål som vi kan sikta på och ha blicken på hela tiden.

Låt oss alla uppriktigt söka Jesus och hans vilja med våra liv. Låt hans vilja vara det högsta i våra liv. Han kan bryta ner de felaktiga tankebyggnaderna som reser sig upp mot kunskapen om honom. Alla dessa influenser som kommer från världen. Ofta märker man kanske inte själv hur det är. Ofta kommer man in på världens sätt att prata och tänka. Det är så viktigt att Jesus får bryta ner de här främmande sakerna. För vi är inte av världen. Hans ljus lyser klarast i världen, och vi ska vara detta ljus. Amen. ■

Är vi ett klart ljus i världen?
Ser människor Jesus i vår församling?
Lever vi det liv vi menar oss leva?
Är vårt liv och vårt tankesätt genomsyrat av Guds ord eller av världen?

Församli

– Guds angeläg

Text: Tage Johansson

Församlingens ursprung, mönsterbild, upprättelse och historiska skeende.

Varje andlig väckelse genom tiderna har mer eller mindre aktualiserat den ursprungliga mönsterbilden för församlingen, som de första apostlarna förverkligade. I Efesierbrevet, som har blivit kallat ”församlingsbrevet”, skriver Paulus att församlingen uppbyggs på apostlarnas och profeternas grundval där hörnstenen är Kristus Jesus själv, och bliver sammanslutet för att växa upp till ett heligt tempel i Herren. Apostlarna kallade sig själva för erfarna byggmästare och församlingen för ett Guds åkerfält, en Guds byggnad. En byggmästares uppgift är att fullfölja ritningsplanen så att allt blir uppbyggt enligt vad som är bestämt av arkitekten som i det här fallet är Gud själv. Till Mose sa Gud: ”Se till att du gör i allt efter den mönsterbild som har blivit dig visad på berget.” När detta sades gällde det tabernaklet som Mose skulle iordningställa. Tabernaklet i Gamla testamentet är en förebild på församlingen som ska vara ett tempel, en uppenbarelseplats där Gud får bo, en ”Guds boning i Anden” (Ef 2:20).

Orsaken till den första tidens glansperiod för församlingen var apostlarnas nit att se till att församlingen blev befäst i Ordet. Tänker man på det är det lätt att förstå profetian om Jesus i Psaltaren 69:10: ”Nitälskan för ditt hus skall förtära mig.” Utifrån detta har församlingen från efterapostolisk tid haft tider av ständig kamp där det handlat om uppgång eller nedgång, ett närmande eller ett bortglidande från ursprungsbilden. Som exempel kan nämnas Guds folks kamp för att i flera avseenden följa vad bibeln lär om församlingen, när man år 1734 i Sverige bildade den första friförsamlingen genom Carl Michael von Strokirchs initiativ.

Myndigheter har alltid velat stävja andligt uppvaknande. I det här fallet var det den andliga väckelsevåg som kallades Pietismen under första delen av sjuttonhundratalet. Konventikelplakatet är ett tydligt exempel på detta. Det har alltid varit en kamp för ett väckelsefolk att stå fritt och oberoende av de politiska, ekonomiska, kulturella och inte minst de religiösa etablissemangen. Jesus själv stod utanför allt detta och vi uppmanas i Hebreerbrevet 13:13 att gå ut till honom som befinner sig utanför lägret, och bära hans smälek.

Församlingen uppstod genom ett Gudomligt initiativ. På samma sätt som sonens kommande till jorden var planerad före den synliga skapelsen, så fanns också i Guds hjärta tanken om församlingen. Guds ord talar om hur en brud blir uttagen för en brudgum.

Den urkristna församlingen och hur den uppstod var alltigenom den Helige Andes verk. På samma sätt som Elieser blev sänd av Abraham för att uttaga en brud åt sin son, så är Anden sänd för samma uppdrag. Två upplevelser ligger till grund för att en församling uppstår. Först en begynnelse genom den nya födelsen; ett nytt liv begynner. Rebecka bryter upp från sitt gamla liv, står upp och uppger allt för kallelsen som har nått henne. Anden föder inte bara på nytt, den insätter också in i den levande Gudens församling. Därför liknas församlingen vid en kropp där var och en som vill, låter sig inlemmas i Kristi kropp.

Det var Gud som genom apostlarna byggde församlingen. Det var Han som kallade och församlade sin här. Frågan är idag: Är du villig att låta dig församlas i denna tid, då församlingsbegreppet är så diffust? ”Villigt kommer ditt folk när du samlar din här” heter det i sången. Församlingsgemenskapen är för många idag bara en del av vårt liv, någonting vid sidan om, som om det vore frågan om en hobbyverksamhet. Nej, vårt liv som liknas vid en levande sten, måste bli förenat med hörnstenen. Gud bygger bara med stenar som är Hans hela tillhörighet. Kampen står alltid mellan individualism och helöverlåtelse. De flesta som tågade ut ur Egypten nådde aldrig fram till Jordan, som är självuppgivelsens gräns och till Gilgal som är avvältringens plats. Där upplevde man den sanna friheten, frihet från alla hinder som stod mellan dem och löfteslandet. Vår frälsning handlar inte bara om ett uttåg, utan också om ett intåg.

När Petrus skriver sitt första brev där det handlar om att låta sig uppbyggas till ett andligt hus, så börjar han med en

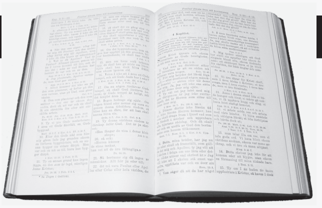

ngen

genhet

uppmaning att göra sig av med allt som kan vara ett hinder.

Den första församlingen uppstod genom att man lät sig införlivas i en gudomlig gemenskap. Det var en frukt utav apostlarnas undervisning. Jesus själv sa att han skulle bygga sin församling på Ordets klippa. En församling måste ha ett gudomligt ursprung, en historisk upprinnelse om den ska kunna kallas Guds församling. Församlingen kan aldrig skapas på mänsklig väg eller människors initiativ när man t.ex. ivrar för ekumenik och allians. Under pingstväckelsens början, bland annat här i Sverige, var riktlinjerna klara och tydliga i tal och skrift. Den 23 augusti 1925 höll Lewi Petrus en predikan som handlade om ”Ekumeniska mötet i bibelns ljus”. År 1932 höll Johannes Hydéhn ett föredrag i Filadelfia i Uppsala som handlade om ”Varför vi icke deltaga i alliansmöten”. Båda talen gavs ut i skrift som trycktes upp i flera upplagor. ”Åter till Ordet som av Gud vi fått! Åter till stigen våra fäder gått.”

Den Helige Ande och den urkristna församlingen.

Så länge man i den första tiden levde i ett beroendeförhållande till Anden, så länge kunde man bevaras i den ursprungliga uppenbarelsen om församlingen. Genom Anden kunde man bevaras i ett jungfruligt tillstånd. Genom en sann förkunnelse var församlingen trolovad med Kristus. Paulus skriver till Korintierförsamlingen att han hade trolovat dem med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Anden hade ett stort utrymme och var en oumbärlig hjälp hos de första apostlarna. Anden är den som leder fram till hela och fulla sanningen. Det är den som hjälper oss att ta de rätta besluten och ge vägledning. I Apostlagärningarna 15:28 heter det: ”Den helige Ande och vi har nämligen beslutat...”, och när man fastade och bad i Antiokia sade den helige Ande ”Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk som jag har kallat dem till...” Vidare står det ”dessa som så hade blivit utsända av den helige Ande”.

När Jesus lämnade lärjungarna gav han dem ett fantastiskt löfte. Jag ska sända Hjälparen. Anden blev sänd för att ta Jesu plats på jorden. Jesus sa ”jag ska inte lämna eder faderlösa”. Den helige Ande verkställer allt Jesus vill ska ske genom sin församling. Anden är beroende av och behöver ett synligt redskap för att utföra sina gärningar. Han behöver vår kropp som ska vara avskild för Hans räkning. Paulus påminner i 1 Korintierbrevet 6:19-20 att vår kropp är ett tempel åt Anden och att vi inte är våra egna. Den skall bäras fram till Gud som ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer för att användas för vår andliga tempeltjänst (Rom 12:1). ■

BMC-förlag

Vedergäll Babylon

Arne Imsen, 80 sidor

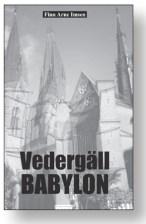

Boken är en uppgörelse med Katolicismen

Pris: 39 :- +porto

Nedräkning mot

Harmageddon

Jan Egil Hafsahl, 68 sidor

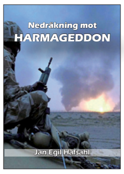

Läs om aktuella händelser i ljuset av profetian.

Pris: 30 :- +porto

Beställ på www.shop.maranata.se
bmc@maranata.se, tel 08-98 56 83

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse
	15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www. maranata.se

08 98 56 83 , Bällstav. 100, BROMMA

Pilgrimshem

HOTELL

Missionshotellet!

Budget 435:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

POSTTIDNING B
MIDNATTSROPET
Box 20134
161 02 Bromma

Begränsad eftersändning
Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan.

Maranatatältet 2017

Info: www.maranata.se, tel 08 - 98 56 83

Maranataförsamlingens Sommarkonferens 15-23 juli

Tema: Medan vi väntar

Inledningsmöte lördag 15 juli kl 19
Dagliga samlingar kl 11 & 15
Väckelsemöten i tältet varje kväll kl 19
Finalmöte i tältet söndag 23 juli kl 15

Plats: Bällstavägen 100 i BROMMA

Missions- och temamöten

Förkunnelse

Väckelsemöten i tältet